

Білий лабрадор

Явже віддавна, не пам'ятаю й відколи, прагнула мати песика. Але жили ми в орендованому помешканні, інакше господар суворо заборонив тримати вдома собаку. Мій тато спробував поговорити з власником помешкання, проте марно. Бувають же такі люди, з якими просто неможливо розмовляти. Власник стверджував, що іншим винаймачам не до вподоби тварини в будинку. Повна дурня! Я знала одну родину на другому і ще одну — на третьому поверсі, які охоче завели б собі чотирилапого друга. Насправді ж, то сам господар не терпів собак.

Якось мій тато сказав:

— Йому йдеться зовсім не про собаку. Він не любить навіть сам себе, тож і щастю інших не радий.

Згодом я уважніше придивилася до власника будинку. Він справді мав якийсь похмурий і невдоволений вигляд. Після того, як моя мама при нагоді знову заговорила з ним про собаку, він надіслав нам рекомендованого листа з погрозою виселити з помешкання.

Я ще й нині вважаю, що жодна людина не має права забороняти іншій заводити вдома пса, а сенс купувати дім полягає також і в тому, щоб там тримати домашніх тварин.

Минуло трохи часу, і мої батьки купили будиночок із садком. У мене з'явилася власна кімната, я була на своєму небі від щастя. Однак мої батьки не почувалися надто щасливими. Усе виявилось набагато дорожче, ніж передбачалося. Звісно,

язбагнула, що грошей обмаль, тому вирішила на декілька тижнів обмежити свої забаганки. Хоча найдужче мені бажалося таки собаки...

Одного ранку мене розбудила мама, вона була дуже схвильована.

— Кіро, вставай хутчіше! Унизу перед будинком лежить поранений песик і спить...

Я миттю зірвалася зліжка й кинулася надвір. Ісправді, на розі будинку та гаража лежав білий пес. Він міцно й неспокійно спав. На спині, біля задніх ніг, він мав криваву рану деś зо шість сантиметрів завдовжки. Скидалося на те, що його покалічив інший пес. Мабуть, він доклигав сюди, знесилений, заснув. Мені стало неймовірно шкода бідолаху. «Який же мерзотник понівечив його?»— подумала я собі. Раптом пес прокинувся і глянув на мене великими очима, а тоді ступив кілька кроків умій бік. Однак він був надто слабкий, лапи у нього тремтіли й ковзали на слизькому камінні— він плюхнувся на живіт. Я відразу полюбила його.

Ми обережно занесли собаку до авто й відвезли до ветеринара. Зяючі рани зашили і зробили кілька заштриків. Заспокоєний, він заснув. Лікар пояснив нам, що йдеться йсправді про укуси, але рани швидко загояться. Аще він розповів, що це за пес. Приблуда був лабрадором. Дуже добродушна й інтелігентна порода. Любить дітей. Завдяки своєму характеру, лабрадори найкращі поводити для сліпих.

Доки лікар говорив, я гладила білого собаку. Яке

м'якеньке хутро він мав! А який симпатичний!

Він спав до самого дому. Ми обережно перенесли його на підстилку в кухні. Я не зводила з нього очей. «Сподіваюся, він одужає», — подумки просила я.

Даремно я хвилювалася. Пес одужав дуже швидко. Однак постала інша серйозна проблема: ми ж не знали, звідки він узявся, хто був його господарем. Чи можна залишити його всебі? Нараз мене скувало страхом. А що як мої батьки не захочуть тримати собаку? У нас і так не надто багато грошей...

Звісно, слід було пошукати власника, хоча потай я сподівалася, що ми його ніколи не знайдемо. Мій тато насамперед подав оголошення, а ще зателефонував до навколишніх притулків для тварин. Але ніхто не зголосився. З кожним днем, проведенням у нас, собака щораз більше полонив серця моїх батьків. І, зрештою, ми вже не уявляли нашого життя без нього.

Лабрадор тим часом цілком одужав. Одного дня ябавилася зним до повної знемоги. Потім ми снідали, імова знову зайшла про гроші. Такі розмови були мені не до душі. По-перше, янічого не розуміла уфінансових справах, апо-друге, усіх за-

смучувала ця тема.

Дочекавшись слухної миті, я перевела розмову на дещо важливіше:

— Як, власне кажучи, звати нашого пса?

Усі нараз зрозуміли, що ми не знаємо імені лабрадора.

На мою думку, то було неправильно. Пес не може жити без імені. Я задивилася на білий вовняний клубок, що міцно спав на підстилці за три метри від мене. Однак жодне ім'я не спадало мені на думку. Я замислилася...

Батькиж тим часом знову завели балачку про гроші. Раптом тато голосно зітхнув:

— Мані, мані, мані... Усе залежить тільки від грошей!

Лабрадор зненацька скинувся зі сну й незграбно зашкандибав до тата.

— Він відгукується на ім'я Мані!— скрикнула я.— Мані!

Пес миттю кинувся до мене.

— От і буде Мані. Сам собі обрав ім'я!— зраділа я.

Однак мама не поділяла моєї радості.

— Такого слова немає умові,— заперечила вона.— Не гоже називати собаку Грошіма.

А тата ім'я розвеселило.

— Чомби йні? Цілком непогано... Ми називатимемо його Мані, і гроші потечуть до нас рікою, а ми позбудемося усіх клопотів...

Тоді він, звісно, навіть не підозрював, якими близькими до правди виявляться його слова. Ось так лабрадор став називатися Мані.

Минуло шість тижнів, а ми все ще не знали, звідки взявся Мані. Щоправда, я й знати про це не бажала, бо, знайшовши власника, ми би musiли віддати собаку. Я усім серцем бажала, щоб Мані назавжди залишився знами. Мої батьки теж дуже пригорнулися до нього.

Мані зостався у нас. Однак мене не полишав підсвідомий страх, що одного дня на порозі нашого будинку з'явиться справжній власник і заявить про свої права на Мані...

Треба було довести всім, що ми з Мані стали нерозлучними друзями.

Це трапилося через півроку. Мані був неймовірно лагідний, терплячий і мудрий пес. Він мав такі розумні очі, яких я ще зроду не бачила. Інколи мені здавалося, що він розуміє людську мову.

Усі лабрадори залюбки плавають, але, мабуть, жоден з них не талапався у воді стільки, як Мані. Він не проминав жодного потічка, жодної калюжі.

Хотілось би мені бачити, яке враження справило б на нього справжнє море з високими хвилями та піщаними пляжами. Однак батьки сказали, що наразі про море годі й думати, бо справи тата йдуть не найліпше.

У неділю ми часто гуляли понад берегом великої ріки, яка котила свої води через наше місто. Річка була така широка, що навіть трохи скидалася на море. Під мостом течія була особливо рвучка й небезпечна.

Не знаю, що тієї неділі найшло на Мані. Увесь ранок він був чемним та слухняним, а коли пода-

лися на прогулянку, раптом утік від мене. Ми розпачливо кликали його, повсюди шукали і раптом побачили вріці. Йдосі не уявляю, як він потрапив уводу, бож добре знав, що вцьому місці не можна заходити врічку. Течія була надто стрімкою і несла його просто до моста. Між двома палями було напнуто сітку, ось уту сітку йупіймався Мані. Хвилі захлюпували його. Собаці бракувало повітря. Його голова дедалі на довше залишалася під водою.

Я мусила якось порятувати Мані. Бачити, як він тоне, було понад мої сили. Здоровий глузд покинув мене, і я кинулася уводу. Часу на роздуми не було. Я повинна була добратися до Мані. Усе відбулося дуже швидко. Я наковталася води, мене охопила паніка. Навколо брудна, холодна ріка, і не відомо, де верх, аде — низ. А потім мені потемніло вочах, і я вже не пам'ятала, що відбувалося далі.

Згодом батьки розповіли, що течія віднесла мене до тієїж сітки, до якої потрапив Мані. На щастя, неподалік курсував човен річкової поліції. Я, вочевидь, перш ніж втратити притомність, міцно обійняла Мані. Так нас удвох поліція і вирятувала з пастки.

Поліцейській команді поталанило вернути мене до життя. На щастя, довелося провести в лікарні лише пару годин. Та ще кілька днів я почувалася недужою і відлежала в ліжку.

Мані очухався швидше й ні на крок не відходив від мене. Він годинами сидів перед ліжком, не зводячи з мене напрочуд розумного погляду.

Багато людей навіть не здогадуються, яким вдячним може бути погляд собаки. Мані подовгу

дивився на мене з любов'ю та вдячністю.

Звичайно, я й не здогадувалася, що трапиться далі...

Мені виповнилося дванадцять років. Нічого не змінилося. На морі ми так і не побували. Мої батьки усе ще перебували під «пресом», як вони це називали, маючи на увазі, що економічна ситуація вкраїні відповідальна за наші фінансові проблеми. На запитання, чому ж батькам моєї товаришки Моніки ведеться щораз краще, хоч несприятлива економічна ситуація вкраїні стосується їх також, батьки роздратовано відмовчувалися. Мій тато ще упродовж багатьох місяців мав проблеми на своїй фірмі. Настрій удома часто бував надзвичайно гнітючим. Іноді мама бурчала, що краще було взагалі не купувати будинок, але, як на мене, такі балачки — даремне марнування часу, бо ж минулого не змінити. Дотого ж якби не власний будинок, я не змогла би залишити собі Мані. Тож добре так, як є.

Одного дня сталося дещо неймовірно дивне. Я вирішила, побачивши номер телефону в телевізійній рекламі, замовити найновіший CD із записами пісень моєї улюбленої групи.

Та тільки-но хотіла набрати номер, як почула голос:

— Кіро, спершу подумай, чи й справді можеш дозволити собі цей диск!

Я злякано роззирнулася по кімнаті: двері замкнені, я сама в кімнаті, тобто поряд жодної людини, та ще, ясна річ, Мані. Може, мені причулося? Я знову підняла слухавку, яку зпереляку поклала на

місце, однак не встигла набрати номер, як знову почувся голос:

— Кіро, якщо купиш CD, то витратиш майже всі кишенькові гроші, виділені на цей місяць...

Мані стояв переді мною, ледь схиливши набік голову. Голос, здавалося, належав йому. Алеж цього не може бути! Мене вкинуло спершу вгярячий, а потім вхолодний піт.

«Собаки не вміють розмовляти, навіть такі розумні, як Мані»,— подумала я.

— Колись давно всі собаки трохи вміли говорити, але не так, як люди, однак згодом цей талант у них майже пропав,— Мані глянув на мене.— Я ж його не втратив...

Якось по телевізору я бачила верблюда, який умів розмовляти, алеж то було кіно. А тут не кіно— дійсність! Раптом мені спало на думку, що, можливо, усе це мені сниться. Я ущипнула себе за руку. Ой! Боляче! Отже, я не сплю.

Мані не зводив із мене очей.

— Може, нарешті поспілкуємося,— знову сказав голос,— чи ти й далі щипатимеш себе від дива?

Не знаю, як це пояснити, але раптом те, що Мані розмовляє, видалося мені цілком звичним інормальним, наче ми вже роками ведемо балачки. Ось тільки розмовляв Мані досить-таки кумедно: він зовсім не розтуляв писка...

— Ми, собаки, можемо спілкуватися на значно вищому рівні, аніж люди. Щоб донести інформацію, ми просто посилаємо думки у мозок інших,— пояснив Мані.— Тому я також знаю, про що ти думаєш.

Ось тепер я по-справжньому злякалася.

— Хочеш сказати, що читаєш усі мої думки?—
запитала яїшвиденько пригадала, про щож, влас-
не, щойно думала.

Мані урвав мої міркування.

— Звісно, язнаю, про що ти думаєш. Дві близь-
кі істоти завжди можуть знати думки одна одної,
до певної, щоправда, межі. Тому язнаю, як сильно
тебе засмучують фінансові проблеми батьків. Аще
ябачу, що ти починаєш робити ті самі помилки, що
йвони. Те, чи вміє людина обходитися згрошима,
з'ясовується удуже ранньому віці. Правду кажу-
чи, мені не слід булоби розмовляти зтобою. Якби
науковці довідалися про це, вониб негайно запро-
торили мене до клітки, щоб піддати розмаїтим те-
стам. Тому яніколи нікому не розповідав про свої
здібності. Але задля тебе я готовий зробити виняток,
бо ти врятувала мені життя, ризикуючи власним.
Та ніхто не сміє довідатися про нашу таємницю.

Мені кортіло засипати Мані запитаннями: звід-
ки він взявся, ким є його попередній власник, хто
його поранив...

Але пес не дав і слова мовити.

— Те, що ми маємо можливість спілкуватися,—
великий дарунок... Згодом ти ліпше це збагнеш.
Тож не будемо гаяти часу на порожні теревені. Про-
поную вести наші розмови лише на тему грошей.
Не хочу зайве ризикувати...

«Але єдеякі теми, які значно більше цікавлять
мене»,— подумалая. До тогож мама часто казала,
що гроші— не найважливіше вжитті.

— Ятеж так не вважаю,— відразу відгукнувся
на мої думки Мані.— Однак гроші мають надзви-